

[Skrunsager Skau]

men være med til at betale det bløde brød. Ellers kniber det lidt med, så vidt jeg kan forstå her i salen, at komme frem med det bløde brød.

Venstre går ind for dette forslag, som betyder en lettelse af den kartoffelkur, som vi gennemførte, og som har haft virkning i det danske samfund. Det betyder en forenkling. Det er klart, at det, når 350.000 bliver fri for at blive påvirket af kartoffelkurens afgift, betyder temmelig meget for dem.

Venstre går ind for det foreliggende lovforslag. Det betyder lettelser og administrativ forenkling.

Aase Olesen (RV):

Det Radikale Venstre kan gå ind for dette forslag. Jeg tror nok, det bliver nødvendigt med måske en enkelt ændring under udvalgsarbejdet, men det skal jeg vende tilbage til.

Jeg vil gerne sige til den debat, der er mellem hr. Stavad og hr. Jens Thoft, at det er virkelig morsomt for mig at høre på den. Hvis de to partier, S og SF, havde været hjemme i oktober 1986, da vi vedtog dette, kunne de have støttet Det Radikale Venstre i vores ønske om ikke at ende med en bundgrænse på 50 kr., men på 300 kr. Det var fremme offentligt, selv om vi sad og forhandlede med regeringen.

Vi måtte lade os tryne af regeringen med den begrundelse, at man ikke ville risikere, at nogen ligefrem markedsførte nye lån med henvisning til, at 300 kr. var en bundgrænse, hvor man kunne slippe for afgift. Det måtte vi bøje os for. Men vi bryder os bestemt ikke om ordninger, der opererer med bundgrænser på 50 kr., og det ved hr. Stavad og hr. Jens Thoft. Dengang koncentrerede man sig om at fortælle alt folket, at kartoffelkurens renteaftgift var asocial og ramte lejere og ramte små mennesker i dette samfund. Hvis man havde været en lille smule mere ærlig, ville man have gjort som nu og sagt, at man i det store og hele ved, at kartoffelkuren har et rigtigt sigte. Den rammer hårdt dér, hvor den skal ramme, nemlig dem, der optager store lån, og ikke mindst dem, der har spekuleret i at låne til økonomiske transaktioner. Det var hensigten med kartoffelkuren.

Hvis man havde turdet stå ved det dengang – vi var såmænd ikke kommet længere, end at vi lige havde vedtaget den, før man stod ved det, f.eks. i Radiotinget, ikke bare nu, hvor man rask væk siger, at vi skal ikke have fjernet kar-

toffelkuren, den skal bare lige gøres lidt mere administrativt appetitlig. Hvis man altså havde været en smule mere konstruktiv, kunne man have sparet sig diskussionen om, hvem der skulle give hvem wienerbrød. Jeg kan da heldigvis sige, at Det Radikale Venstre ikke har den skik med at uddele wienerbrød til sig selv, når vi får vedtaget sager, for så kunne vi formentlig ikke være her på denne talerstol. Det har vi da heldigvis ikke behov for.

Jeg vil gerne vende tilbage til udformningen af dette forslag. Jeg har allerede i udvalget stillet nogle spørgsmål, men da jeg forstår, at man sigter på at afgive betænkning allerede i eftermiddag, synes jeg, det er rimeligt at bringe dem frem nu for at høre, om jeg kan få en slags svar af ministeren.

Jeg har spurgt ministeren, om ikke den påtænkte regel – og det er den, der er omtalt i bemærkningerne – som vil komme som en administrativ foranstaltning i bekendtgørelsen, ikke strider med helt principielle juridiske og ligebehandlingsmæssige hensyn. Den går ud på, at hvis et renteaftgiftsbeløb er under 500 kr. hos én ægtefælle, kan det overføres til den anden ægtefælles pensionskonto, altså stadig væk under forudsætning af, at vedkommende dér har en renteaftgift på over 500 kr. Hvad vil der ske, hvis et sådant ægtepar, der har en fælles pensionskonto, skal skilles? Hvilken alder skal gælde? Er det ægtemandens på 67 år eller konens på 57 år, når man skal have udbetalt pensionsopsparing?

Jeg kan desværre ikke varsle, at jeg vil stille noget ændringsforslag, for jeg må ikke stille ændringsforslag til administrative regler. Derfor har jeg spurgt ministeren, hvorfor man dog ikke får denne regel ind i loven, så man kan se, hvad der gælder. Så kunne vi også få spurgt, om dette ikke juridisk faktisk er noget juks. Undskyld, jeg bruger sådan et ord, men er det ikke som så ofte før, når der er tale om skattespørgsmål i forbindelse med ægtefæller, at vi så forbryder os mod det overordnede princip i ægteskabslovgivningen, som er råderetten? Det mener jeg virkelig man gør her.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg ved ikke rigtig, hvor fru Aase Olesen har sin hukommelse fra om en offentlig debat om en bundgrænse på 300 kr. Jeg mindes i hvert